

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 213/03-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. novembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť J. T., N. - B., zastúpeného advokátom JUDr. J. D., P., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v dedičskom konaní vedenom pod sp. zn. 2 D 118/95 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. T. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. novembra 2003 doručená sťažnosť J. T., N. – B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. D., P., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej aj „okresný súd“) v dedičskom konaní vedenom pod sp. zn. 2 D 118/95.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že 13. septembra 1995 bolo po jeho matke na okresnom súde začaté dedičské konanie pod sp. zn. 2 D 118/95. Okresný súd však podľa

názoru sťažovateľa bol v tejto veci nečinný do 11. septembra 1997, keď vydal uznesenie o nadobudnutí dedičstva, ktoré mu bolo doručené až 18. mája 1999, a navyiac v tomto uznesení došlo k omylu, a preto na návrh právneho zástupcu sťažovateľa muselo dôjsť 4. októbra 1999 k vydaniu opravného uznesenia.

Proti uvedenému uzneseniu o nadobudnutí dedičstva podala neter sťažovateľa odvolanie, v dôsledku ktorého Krajský súd v Bratislave uznesením z 31. januára 2001 č. k. 20 Co 33/00-120 zrušil napadnuté dedičské rozhodnutie a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Po vrátení predmetného spisu okresnému súdu bol podľa sťažovateľa tento súd opäť nečinný, preto podal sťažnosť na prieťahy v konaní Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky a predsedovi okresného súdu, ktorý prikázal súdnej komisárke vo veci konať, k čomu napokon došlo 8. septembra 2003.

Podľa názoru sťažovateľa došlo na okresnom súde v danom dedičskom konaní *„nesporne k zbytočným a neúmerným prieťahom, a to od 13. septembra 1995 do 10. septembra 2003, teda plných 8 rokov (...)"*

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal toto rozhodnutie:

„Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ J. T. bol poškodený na svojom ústavnom práve podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a priznáva sa mu proti Slovenskej republike náhrada majetkovej ujmy vo výške 144.766 Sk ako aj trovy právneho zastupovania“.

Sťažovateľ k svojej sťažnosti pripojil aj osvedčenie o dedičstve sp. zn. V-2-2 D 118/95, D not 80/95 opatrené doložkou právoplatnosti, z ktorej vyplýva, že toto osvedčenie o dedičstve nadobudlo účinky právoplatného uznesenia o dedičstve 8. septembra 2003.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah (...).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ uplatnil ochranu svojho základného práva podaním zo 4. novembra 2003 doručeným ústavnému súdu 7. novembra 2003, v ktorom namietal zbytočné priet'ahy podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava III v dedičskom konaní vedenom pod sp. zn. 2 D 118/95, právoplatne skončenom 8. septembra 2003.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo o inom zásahu dozvedieť.

V kontexte citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti (napr. I. ÚS 161/02, I. ÚS 156/03).

Predmetná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 7. novembra 2003, pričom je nesporné, že sťažovateľ sa o „inom zásahu“ do jeho práv dozvedel najneskôr 14. júna 2003, keď *„opäť podal sťažnosť proti nečinnosti predsedovi“* okresného súdu, ktorý prikázal súdnej komisárke, aby konala, na to bolo nariadené ostatné dedičské pojednávanie, na ktorom bolo vydané osvedčenie o dedičstve, keď dedičia (vrátane sťažovateľa) „sa po vyhlásení osvedčenia o dedičstve vzdali možnosti podať žiadosť o pokračovanie v konaní o dedičstve“.

Sťažovateľ podal teda sťažnosť po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom na jej podanie. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02) ochrana základného práva vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo. Podľa tvrdenia obsiahnutého v sťažnosti a podľa priloženého osvedčenia o dedičstve o takýto prípad v danej veci nejde.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2003